

opusdei.org

Orędzie Papieża Franciszka na XXVIII Światowy Dzień Chorego 2020 r.

28 Światowy Dzień Chorego
będzie obchodzony w Kościele
11 lutego pod hasłem:

«Przyjdźcie do Mnie wszyscy,
którzy utrudzeni i obciążeni
jesteście, a Ja was pokrzepię»
(Mt 11, 28)

07-02-2020

«Przyjdźcie do Mnie wszyscy, którzy utrudzeni i obciążeni jesteście, a Ja was pokrzepię» (Mt 11, 28)

Drodzy braci i siostry,

1. Słowa Jezusa: «Przyjdźcie do Mnie wszyscy, którzy utrudzeni i obciążeni jesteście, a Ja was pokrzepię» (Mt 11,28) wskazują na tajemniczy kierunek łaski, która objawia się ludziom prostym i daje wytchnienie utrudzonym i zmęczonym. Słowa te są wyrazem solidarności Syna Człowieczego wobec ludzkości dotkniętej smutkiem i cierpieniem. Jakże wiele osób cierpi w ciele i na duchu! Jezus Chrystus wzywa wszystkich, aby pójść do Niego: «przyjdźcie do mnie» i obiecuje ulgę i wytchnienie. «Kiedy Jezus to mówi, ma przed oczyma ludzi, których spotyka każdego dnia na drogach Galilei: wielu ludzi prostych, ubogich, chorych, grzeszników, znajdujących się na marginesie

społeczeństwa z powodu ciężaru prawa i opresyjnego systemu społecznego... Ludzie ci zawsze uganiali się za Nim, aby słuchać Jego słowa — słowa, które dawało nadzieję!» (Anioł Pański, 6 lipca 2014).

W XXVIII Światowy Dzień Chorego, Jezus kieruje zaproszenie do chorych, uciśnionych i biednych, którzy wiedzą, że zależą całkowicie od Boga i, dotknięci ciężarem próby, potrzebują uzdrowienia. Osobom przeżywającym przygnębienie z powodu swojej sytuacji słabości i bólu Jezus Chrystus nie narzuca przepisów prawa, ale oferuje swoje miłosierdzie czyli samego siebie jako odnawiającą moc. Jezus patrzy na poranione człowieczeństwo. On ma oczy, które widzą i które zauważają, gdyż patrzą głęboko, nie rozglądają się obojętnie, lecz zatrzymują się i akceptują całego człowieka, każdego z jego stanem zdrowia, nie

odrzucając nikogo, zapraszając każdego do wejścia w Jego życie, aby doświadczyć łagodności.

2. Dlaczego Jezus Chrystus żywi te uczucia? Ponieważ On sam uczynił się słabym, doświadczając ludzkiego cierpienia i otrzymując następnie pokrzepienie od Ojca. Faktycznie tylko ten, kto osobiście przeżywa to doświadczenie, będzie potrafił pocieszyć drugiego. Istnieje kilka poważnych form cierpienia: choroby nieuleczalne i przewlekłe, choroby psychiczne, schorzenia wymagające rehabilitacji lub opieki paliatywnej, różne niepełnosprawności, choroby wieku dziecięcego i podeszłego... Wobec nich czasami brakuje człowieczeństwa, dlatego konieczne jest spersonalizowanie podejścia do pacjenta, dodając do leczenia także opiekę w celu integralnego uzdrowienia człowieka. W chorobie czuje on bowiem, że zagrożona jest nie tylko jego integralność fizyczna,

ale także wymiar relacyjny,
intelektualny, uczuciowy i duchowy; i
dlatego oprócz terapii oczekuje
wsparcia, troskliwości, uwagi...
jednym słowem miłości. Ponadto
obok człowieka chorego jest jego
rodzina, która cierpi i również
potrzebuje pociechy i bliskości.

3. Drodzy chorzy bracia i siostry,
wasza choroba stawia was w
szczególny sposób pośród owych,
„utrudzonych i obciążonych”, którzy
przyciągają wzrok i serce Jezusa.
Stąd wychodzi światło, które oświeca
wasze chwile ciemności i nadzieja
wobec waszego zniechęcenia. Jezus
zaprasza was, abyście przyszli do
Niego: «Przyjdźcie». W Nim bowiem
niepokoje i pytania, które rodzą się w
tej waszej „nocy” ciała i ducha,
znajdą siłę do ich pokonania. Tak,
Chrystus nie dał nam recept, ale
swoją męką, śmiercią i
zmartwychwstaniem uwalnia nas od
ucisku zła.

W tym stanie na pewno
potrzebujecie miejsca, aby się
pokrzepić. Kościół chce być coraz
bardziej i lepiej „gospodą” Dobrego
Samarytanina, którym jest Chrystus
(por. Łk 10, 34), to znaczy domem, w
którym można znaleźć Jego łaskę,
wyrażającą się w gościnności, w
akceptacji, w podniesieniu na duchu.
W tym domu będziecie mogli spotkać
ludzi, którzy, uzdrowieni
miłosierdziem Bożym ze swojej
słabości, będą umieli pomóc wam
nieść krzyż, tworząc z własnych ran
szczeliny, poprzez które ponad swoją
chorobą można dostrzec horyzont i
otrzymać światło i powietrze dla
waszego życia.

W to dzieło przynoszenia ulgi
chorym braciom wpisuje się
działalność pracowników służby
zdrowia: lekarzy, pielęgniarek,
personelu pomocniczego,
administracji placówek sanitarnych,
wolontariuszy, którzy, wykonując

swoje zadania zgodnie z kompetencjami, pozwalają odczuć obecność Chrystusa, który ofiaruje pociechę i troszczy się o chorą osobę, opatrując jej rany. Jednakże również oni są mężczyznami i kobietami nie pozbawionymi własnych słabości czy chorób. W odniesieniu do nich mają szczególne znaczenie słowa, że «otrzymawszy pokrzepienie i pocieszenie Chrystusa, jesteście z kolei wezwani, aby stać się pokrzepieniem i pocieszeniem dla naszych braci, poprzez postawę łagodności i pokory na wzór Mistrza» (Anioł Pański, 6 lipca 2014).

4. Drodzy pracownicy służby zdrowia, każda interwencja diagnostyczna, prewencyjna, terapeutyczna, badawcza, lecznicza i rehabilitacyjna skierowana jest do osoby chorego, gdzie rzeczownik „osoba” zawsze pojawia się przed przymiotnikiem „chory”. Dlatego wasze działanie niech będzie stale

nakierowane na godność i życie człowieka, bez jakiegokolwiek zgody na działania o charakterze eutanazji, wspomaganego samobójstwa, zaprzestania podtrzymywania życia, nawet wtedy, gdy stan choroby jest nieodwracalny.

W obliczu sytuacji krytycznych i możliwej porażki nauk medycznych wobec przypadków klinicznych coraz bardziej problematycznych i wobec niekorzystnych diagnoz, jesteście wezwani do otwarcia się na wymiar transcendentny, który może ukazać najgłębszy sens waszej profesji. Pamiętamy, że życie jest święte i należy do Boga, dlatego jest nienaruszalne i nietykalne (por. Instr. *Donum vitae*, 5; Enc. *Evangelium vitae*, 29-53). Życie ma być przyjmowane, chronione, szanowane i trzeba mu służyć od jego zaistnienia aż do śmierci: domagają się tego zarówno rozum, jak i wiara w Boga autora życia. W

niektórych przypadkach sprzeciw sumienia pozostaje dla was koniecznym wyborem, aby pozostać wiernymi waszemu „tak” dla życia i osoby. W każdym razie wasz profesjonalizm ożywiany chrześcijańską miłością, będzie najlepszą formą służby wobec podstawowego prawa człowieka, jakim jest prawo do życia. Nawet wówczas, kiedy nie będziecie w stanie wyleczyć, zawsze będziecie mogli otoczyć opieką za pomocą gestów i procedur, które przynoszą ulgę i wytchnienie pacjentowi.

Niestety, w niektórych kontekstach wojny czy konfliktu zbrojnego atakuje się personel medyczny i placówki, które zajmują się przyjmowaniem i leczeniem chorych. W niektórych miejscach również władza polityczna próbuje manipulować pomocą medyczną na swoją korzyść, ograniczając autonomię prawną przysługującą

profesji medycznej. W rzeczywistości, atakowanie tych, którzy poświęcają się służbie cierpiącym członkom społeczeństwa, nikomu nie przynosi pożytku.

5. W tym XXVIII Światowym Dniu Chorych myślę o wielu braciach i siostrach, którzy na całym świecie nie mają dostępu do leczenia, ponieważ żyją w biedzie. Zwracam się zatem do instytucji opieki zdrowotnej i rządów wszystkich krajów świata, aby mając na uwadze aspekt ekonomiczny, nie zaniedbywały sprawiedliwości społecznej. Ufam, że łącząc zasady solidarności i pomocniczości, zostanie podjęta współpraca dla zapewniania wszystkim dostępu do odpowiedniej opieki medycznej w celu ochrony i odzyskiwania zdrowia. Z serca dziękuję wolontariuszom, którzy oddają się służbie chorym, uzupełniając w wielu przypadkach braki

strukturalne i odzwierciedlając
poprzez gesty czułości i bliskości
obraz Chrystusa Dobrego
Samarytanina.

Najświętszej Maryi Pannie,
Uzdrowieniu Chorych, zawierzam
wszystkich, którzy dźwigają ciężar
choroby wraz z ich rodzinami, a
także wszystkich pracowników
służby zdrowia. Wszystkich z
czułością zapewniam o bliskości w
modlitwie i z serca udzielam
Apostolskiego Błogosławieństwa.

Watykan, 3 stycznia 2020 r.,

we wspomnienie Najświętszego
Imienia Jezus

Franciszek

dev.opusdei.org/pl-pl/article/oredzie-papieza-franciszka-na-xxviii-swiatowy-dzien-chorego-2020-r/ (12-08-2025)